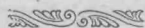

2. Pravljica o zvončkih.

Ko je Bog ustvaril sneg, mu je rekel: „Išči si barve sam, ker ti uničiš vse cvetice.“ Sneg je šel k potočnici, jo poprosil barve, a cvetlica mu je prošnjo odbila. Ravnotako vijolica in solnčnica. Tedaj se je napotil k zvončku in mu razodel svojo prošnjo. Zvonček mu je odvrnil: „Če ti je všeč moja skromna barva, le vzemi jo.“ Odtakrat je sneg bel in ima zvončke rad. A napram drugim cvetkam se je zarotil in gorje jim, če jih zaloti jeseni ali v zgodnji vigredi.

Posl. Aleksij Andrejev.

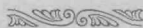

3. Smokva in trn.

Blizu figovega drevesa je rasel bodeči trn. Ko se je krasno razcvel že zgodaj v spomladi, se je pobahal sosedni smokvi rekoč: „Smokva, ali me vidiš, kako sem belocvetoč; kje imaš pa ti svoj cvet?“ Smokva mu hitro odvrne: „Trn, kje je pa tvoj sad?“ Trn, dobrovedoč, kakov sad ima, se izgovarja in dé: „Ni mi dala priroda sadu!“ Pa se smokva zopet oglasi in reče: „Tudi meni ni dala cvetja; vendar rajši vidim, da sem sadonosna, nego, da bi bila bodeč trn, poln cvetja.“ In trn je molčal.

Ne gizdavih, brezplodnih trnov, nego sadonosnih možakov potrebuje človeška družba.

Prired. Jos. Balič.

4. Vran.

Kroka v dolu črni vran,
Kroka, mnogokaj ugiblje,
Ves se že današnji dan
Dere in po vejah ziblje.

Trud, skrbi, kaj je vse to?
Oh, on res živi po knežje —
Pot z drevesa na zemljo,
Delo to mu je najtežje.

Vran spet pesem je pričel,
Vzdigal si peroti črne ...
Nakrat se razlegne strel
In zadet črniuh se zvrne.

Zrl to sokol je tedaj,
Sokolič, ki bistro gleda,
On, ki vidi marsikaj,
In ušla mu je beseda:

„Aj, ti mrljar, krokar ti,
Kaj pa s petjem se postavljaš!
— Čisto prav se ti godi ...
Kaj poklica ne opravljaš?“

Glej, ker peti si pričel,
Molčal ne ob mrhovini,
Te zadel je ostri strel
Lovca mladega v bližini ...

Lucijan.

